

ฉบับที่ ๒

เพลินเพลิน

โดย พัทธ์ธีรานี, ประดิษฐ์ประดอย

เพลินเพลิน

ฉบับ 2

โดย..... พิทักษ์ธานี

คำนำ

เพลินเพลิน ฉบับ ๒ นี้ ออกต่อจากเพลินเพลิน ฉบับ ๑ ที่ออกมาก่อนแล้ว มีเรื่องราวสนุกๆ และเพลินเพลินบางเรื่องที่ได้ลงพิมพ์ในนิตยสารด้วย'ตุ่นมาแล้ว บางเรื่องยังไม่ได้ลงพิมพ์ที่ไหนมาก่อน ที่จริงทางสำนักพิมพ์ได้เคยออกหนังสือชื่อ “เที่ยวไปงานลอยกระทง” ที่ยังไม่ได้ใช้ชื่อหนังสือว่า “เพลินเพลิน” แต่ก็มีเรื่องราวที่น่าอ่านและสนุกสนานเพลินเพลินเช่นเดียวกัน

สำหรับเพลินเพลินฉบับ ๒ นี้ มีเรื่องที่น่าสนใจเกี่ยวกับการเขียนจดหมายแบบจางวางหรั่ง เพื่อสอนเด็กและเยาวชน รวมทั้งพิพิธภัณฑ์บัว ที่มีบัวหลายชนิดหลากหลายสีน่าชมน่าศึกษา หากใครที่สนใจในเรื่องโรงพิมพ์หนังสือสมัยก่อนที่ใช้ระบบลับกระ ไม่ได้ใช้ทันสมัยแบบดิจิทัลเหมือนในปัจจุบัน ก็หาอ่านได้ในฉบับนี้

สำนักพิมพ์คุณอักษร

สารบัญ

- ปี่ใหม่ในโรงเรียน
- เที่ยวเมืองใต้ไปปาดังฯ
- งานเบ็ดเตล็ดใน โรงพิมพ์สมัยก่อน
- สวนสาธารณะโผน กิ่งเพชร
- พิพิธภัณฑ์บัว มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ปีใหม่ในโรงเรียน

* พิทักษ์ธานี

เมื่อผมเป็นครูโรงเรียนประถมในกรุงเทพฯหลายสิบปีก่อนนั้น เทศกาลปีใหม่มาก็มาถึงซึ่งเป็นครุหนุ่มมีภารกิจมากมาย เพราะการจัดงานปีใหม่ของโรงเรียนนั้น ตอนเช้าจะมีการแสดงบนเวทีร่วมกันของแต่ละชั้นเรียน ก่อนที่จะพักกลางวันไปกินเลี้ยงจับฉลากของขวัญของแต่ละชั้น ผมนั้นชอบเรื่องสนุกๆอยู่แล้ว บางปีจึงต้องเป็นทั้งหัวหน้าวงดนตรีลูกทุ่ง โต้โพลีเก รวมทั้งเป็นบก.หนังสือเล่มเล็กๆต้อนรับปีใหม่ที่ทำออกจำหน่ายเสียด้วย เรียกว่าต้องจัดคิวฝึกซ้อมและทำทุกอย่างกันเสียจนผมแทบจะตัวเป็นเกลียวหัวเป็นน๊อต เวลากินไม่ได้นอนเวลานอนไม่ได้กินเลยแหละ

เริ่มด้วยเรื่องดนตรีลูกทุ่งก่อน ผมเคยเป็นเด็กในต่างจังหวัดชอบดนตรีลูกทุ่งมาก จึงจำและร้องเพลงลูกทุ่งได้หลายเพลง เคยไปอยู่บ้านญาติที่ห้องนา คนไปทำงานกันหมดปล่อยให้ผมเลี้ยงหลานอยู่คนเดียว ต้องไกวเปลและร้องเพลงลูกทุ่งกล่อมอยู่ทุกวัน ปากกลับมาจากห้องน่ายังเคยชมว่า ร้องเพลงจำเพลงได้มากมายอย่างนี้ แล้วเอาอะไรไปจดจำเรื่องที่ครูสอนได้แล้ว ฮา

นอกจากเพลงลูกทุ่งแล้วเพลงสุนทราภรณ์ เพลงลูกกรุงทั้งหลายผมก็ชอบเหมือนกัน แม้กระทั่งการเดินลีลาศก็เคยได้รับการฝึกในการอบรมเกี่ยวกับกิจกรรมเข้าจังหวะลีลาศเป็นแรมเดือน แต่ดูเหมือนจะไม่ค่อยรุ่งเท่าไร เพราะเกือบจะไปเหยียบเท้าคู่ที่เดินด้วยนั้นแหละ

ใกล้งานปีใหม่แล้วผมประกาศรับสมัครนักเรียนร้องลูกทุ่งไว้ก่อน มีนักเรียนเอย่นักเรียนมาสมัครกันหลายคน บางคนไม่ได้สมัครหรอกแต่เพื่อนนักเรียนเห็นว่าร้องดีก็กระซิบบอก ผมก็เรียกมาหาและสอบถามดู เมื่อเขาสมัครใจก็มีการทดสอบกันพอสมควรจึงผ่านให้เป็นนักเรียนได้ แต่บางคนไม่เอาไหนเลยอยากจะแนะนำให้เป็นนักมวยน่าจะดีกว่า เรื่องนักเรียนนี่จึงไม่มีปัญหาแต่มีปัญหาเรื่องนักเรียนนั้นเอง เพราะเรื่องกลอง ฉิ่ง ฉาบนั้นผมก็พอได้อยู่ แต่วงดนตรีเราที่ใช้แคนเสิร์ทหรือเมาท์ออร์แกนเป็นหลักจึงน่าหนักใจ เพราะผมเป่าไม่เป็นแถมโน้ตต่างๆก็ไม่ค่อยรู้เรื่อง แม้จะเคยเรียนมาบ้างก็ตาม ต้องใช้วิธีให้เด็กๆหลายคนเป่าเมาท์ออร์แกนหรือ แคนเสิร์ทไปตามบุญตามกรรมพอให้เข้ากับเพลงสักหน่อย แล้วใช้กลอง ฉิ่ง กรับและแทมมารินช่วยกำกับเสียงก็พอเล่นกันไปได้

ผมมีความประทับใจในการเปิดการบรรเลงเพลงแรกของดนตรีลูกทุ่ง เพราะหากเล่นได้ดีจะเป็นเพลงที่ประทับใจคนดูมาก อยากจะดูต่อไป ผมจึงเลือกเพลงที่มีจังหวะสนุกสนานเร้าใจของชาย เมืองสิงห์ นักร้องดังในสมัยนั้น ชื่อเพลง “มาลัยน้ำใจ” มาเปิดวง ใช้นักร้องตัวเล็กๆเหมือนลูกชานามาร้องเสียด้วยเท่านั้นยังไม่พอได้นัดหมายกับนักเรียนกลุ่มหนึ่งให้เตรียมทำพวงมาลัยไว้ เมื่อคนร้องออกมาทีอามาลัยน้ำใจไปมอบให้เหมือนดนตรีลูกทุ่งนั้นแหละ ปรากฏว่ารับเสียงปรบมือและโห่ร้องกันเกรียวกราวเสียละ

มีเพลงหนึ่งเหมือนจะเป็นเพลงพิเศษในการแสดง คือเพลง “ขอยศพระลอ” ที่ได้รับความร่วมมือจากครูนาฏศิลป์ของโรงเรียน ช่วยกันฝึกซ้อมนักเรียนมารำประกอบเพลงอย่างงดงามทีเดียว ดนตรีลูกทุ่ง

